

Forgænger i Forsvar, saa snart det drejer sig om konkrete Tilfælde, hvor jeg kan gøre det, men begynde at undersøge Administrationen i al Almindelighed og endog paa Forhaand tage ham i Forsvar kan jeg ikke. Det forekom mig temmelig umotiveret, at det ærede Medlem Hr. Rode drog det frem, men jeg tror ogsaa, at Forklaringen ligger paa et andet Felt. Under Valgkampen var det nemlig et yndet Slagord fra en Side, som staar det ærede Medlem meget nær, at jeg havde sagt, at vore Embedsmænd var demoraliserede, ja, det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen drev det endogsaa til at paastaa, at jeg skulde have sagt, at jeg vilde indblæse Embedsmændene en ny Aand. Jeg vil een Gang for alle sige, hvad jeg allerede tidligere har sagt: at vore Embedsmænd under den tidligere Regering med Rette eller Urette fik en Følelse af Usikkerhed og Utryghed, fordi Regeringen ved forskellige Lejligheder optraadte saaledes overfor dem, at de maatte føle sig usikre og utrygge, og jeg sagde, at dette maatte nødvendigvis virke demoraliserende paa Forholdet mellem overordnede og underordnede, ligesom det maatte virke demoraliserende paa os alle, og jeg tilføjede, at jeg vilde være med til at virke hen til, at denne Følelse af Usikkerhed og Utryghed hos vore Embedsmænd kunde forsvinde. Jeg vil tillade mig at illustrere med et Par Eksempler, hvorfor denne Følelse af Usikkerhed og Utryghed opstod. Jeg maa desværre være lidt vidtløftig, da jeg gaar ud fra, at de fleste ærede Medlemmer ikke er Specialister paa dette Omraade, og ogsaa fordi jeg føler, at jeg dér blev ramt, om jeg saa maa sige, paa et af mine ømmeste Punkter; jeg har nemlig i 5 Aar kæmpet for, at den tidligere Justitsminister skulde tage sine Embedsmænd i Forsvar. Embedsmændene kan ikke selv forsvare sig, de maa som loyale Embedsmænd tie stille og kan ikke træde frem for Offentligheden. Derfor har Embedsmændene ingen anden Vej, at gaa end at henvende sig til Ministeren med Anmodning om, at han her i Rigsdagen vil tage dem i Forsvar. Naar nu den samme Beskyldning fremsættes mod mig, som jeg i Skrivelse paa Skrivelse har fremsat mod den tidligere Justitsminister, vil ærede Medlemmer kunne forstaa, at man derved ramte mig paa et af mine ømmeste Punkter.

Jeg skal illustrere det, jeg har sagt, med et Par Eksempler. Jeg skal da først nævne det hemmelige Cirkulære angaaende Slagteristrejken. Jeg ved, at man har ikke rigtig forstaaet det, fordi jeg aldrig har dvælet vidtløftigt derved, men jeg skal nu

forsøge at forklare det. Vi havde alle — være sig med Rette eller Urette — en Følelse af, at Ministeriet ikke vilde foretage noget for at beskytte de arbejdsvillige. Det var, om jeg saa maa sige, den offentlige Instruks til Embedsmændene; det var den Følelse, vi alle havde, ogsaa Embedsmændene: der skulde intet foretages. Men i Fortrolighed blev der sagt det modsatte til Embedsmændene. Dette Cirkulære var den hemmelige Instruks, som man maatte gaa ud fra, at Regeringen var blevet nødt til at udstede meget imod sin Villie. Der var altsaa en offentlig Instruks: den almindelige offentlige Følelse, og en hemmelig Instruks i et enkelt Tilfælde. Hvorfor det kun var i et enkelt Tilfælde, forsøgte det ærede Medlem Hr. Rode at forklare fra denne Plads i Maj Maaned med en meget mystisk Sondring mellem, om det var lovlige eller ulovlige Strejker, men jeg tror, ingen forstod ham, ikke en Gang det ærede Medlem selv. Hvorledes stod Politiet nu overfor disse to Instruks? Der var to Muligheder for Politiet — og det er det værste, der overhovedet kan forekomme i en farlig Situation, at Politiet har to Ordre. Hvis det rettede sig efter den offentlige Instruks, intet at gøre, og det gik galt, risikerede det at blive desavoueret under Henvielse til den hemmelige Instruks, som Regeringen saa selvfølgelig vilde offentliggøre, og rettede det sig efter den hemmelige Instruks, risikerede det at blive desavoueret, fordi det ikke havde fulgt den offentlige Instruks; i dette Tilfælde risikerede man nemlig, at Regeringen ikke vilde komme frem med den hemmelige Instruks, og Embedsmændene kunde selvfølgelig ikke komme frem med den. Embedsmændene maatte altsaa føle sig utrygge og usikre, thi gik det galt — og ellers opstod Spørgsmaalet selvfølgelig ikke —, kunde de desavoueres, enten de havde fulgt den offentlige eller den hemmelige Instruks. De vidste med andre Ord ikke, hvilken de skulde følge, og det er, som sagt, det værste af alt. Jeg ved meget godt, at forskellige ærede Medlemmer vil sige: Ja, men det var jo ikke noget hemmeligt Cirkulære, vi har hørt om det ved Vælgermøder, og det er blevet læst op her i Rigsdagen. Men jeg vil dertil sige, at Cirkulæret var hemmeligt, saa længe Regeringen mente, at den havde Fordel deraf, og det kom først offentligt frem i det Øjeblik, Regeringen saa, at det var paa Tide at komme frem med det, for at den kunde henvise til det.

Før jeg gaar over til at bevise, hvad jeg har sagt, skal jeg nævne et andet Eksempel, nemlig Politiets Revolvere. Vi ved alle, hvorledes den nuværende Justitsminister